

JÓJÖN LAKNI HOZZÁM!

Édes anyámasszony, felnevelő dajkám,
Megkövetem szépen: jőjön lakni hozzám!
Tejbe'-vajba' fürdik, hintóba' járatom,
Aranyos pohárból jó szívvel itatom.
Bársony székbe ülhet, selyem ágyba fekheth,
Amikor csak tetszik, mindig akkor kelhet.
Puha szőnyegre lép, azon sétálgathat,
Az egész ház népe kigyelmedre hallgat.
Szagos diófából csináltatok rokkát,
Fonogathat csöndes téli estéken át;
Én pedig a vígan pergő rokka mellett
Írom, irogatom jó kedvvel a verset.

– Ne csalogass, fiam! Tudom, hogy jó volna,
Királyasszonynak se volna külön dolga;
De hidd el, jobb nekem, amikor szomjazom,
Ha a virágos kis csuporból ihatom.
Édesebb álmot ad a magam párnája:
Minden kicsi tolla a magam fosztása.
Nem kell nekem, fiam, az a puha szőnyeg,
Puhább a pázsitja a tarka mezőnek.
Nem látnám én ott a hajnal hasadását,
Kis kertemben nyíló virág fakadását.
... Itthon akarok én, jó fiam, meghalni,
Te gyere, te gyere inkább haza lakni!
Szébb rózsát szakaszthatsz itt a rózsafáról,
Szébb nótát tanulhatsz itt a pacsirtától!